

Spm. nr. S 2566

Til socialministeren (3/3 04) af:

Tove Videbæk (KD):

»Vil ministeren på baggrund af anbefalingerne fra en arbejdsgruppe nedsat af socialministeren i 2001 og på baggrund af aktuelle sager omtalt i Jyllands-Posten tage initiativ til at ændre loven om social service vedrørende invalidebiler, og vil ministeren kommentere artiklen i Jyllands-Posten den 1. marts 2000: »Otto Jørgensen ramte en god dag?«

Begrundelse

Af Jyllands-Posten den 1. marts 2004 beskrives i artiklen: »Sværere for handicappede at få bil« urimelige forhold for handicappede, der søger om at få en invalidebil. Spørgeren finder det bemærkelsesværdigt, at hver femte, der anker en afgørelse om støtte til bil, får medhold.

Svar (12/3 04)

Socialministeren (Henriette Kjær):

En række af de forslag, arbejdsgruppen er kommet med i bilrapporten, har det ikke været muligt at prioritere finansiering af.

Imidlertid er der også en række forslag, som har til formål at forenkle og tydeliggøre regelsættet, således at det bliver mere gennemskueligt, om ansøgeren vil være berettiget til støtte til bil. I forbindelse med en kommende revision af reglerne vil ministeriet gennemgå betingelserne for at yde støtte. I det omfang det er muligt at præcisere nogle af arbejdsgruppens forslag, vil dette ske, bl.a. spørgsmålet om »udtrætningsdistancen« i forbindelse med vurdering af gangdistancen, jf. artiklen om Otto Jørgensen.

Herudover vil der blive lagt op til, dels en åbning af muligheden for at kunne købe en brugt bil, dels til at indstillings- og afgørelseskompetencen placeres et sted og ikke som nu i kommune og amt.

Af artiklen om Otto Jørgensen fremgår det bl.a., at sagsbehandlingen af hans bilansøgning tog halvandet år. En kommende revision af regelsættet, så det bliver klarere, samt en placering af indstillings- og afgørelseskompetencen hos en myndighed forventes at kunne forkorte sagsbehandlingstiden væsentligt.

Det fremgår også af artiklen, at det sociale nævn har afvist hans klage, fordi klagen er kommet for sent. Hvis der er givet en korrekt ankevejledning fra amtskommunens side om indsendelse af en eventuel klage inden for fire uger, er det borgerens eget ansvar, om den kommer rettidigt til det sociale nævn.

Spm. nr. S 2507

Til kulturministeren (27/2 04) af:

Jytte Wittrock (S):

»Vil ministeren redegøre for, hvilke begrundelser der ligger bag alderskriteriet for fredning af fortidsminder på 100 år og for fredning af bygninger på 50 år?«

Svar (10/3 04)

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Kulturarvsstyrelsen, som har svaret som anført i nedenstående, hvortil jeg skal henholde mig:

»Fredede Fortidsminder

Fortidsminder har været fredede i henhold til først naturfredningsloven af 1937 med senere ændringer og siden af naturbeskyttelsesloven af 1992 med senere ændringer.

Der har ikke i lovene været nogen angivelse af, hvor gammelt et anlæg skulle være, for at det kunne betegnes som et fortidsminde. Det fremgår af bemærkningerne til naturbeskyttelsesloven fra 1992, at et anlæg skal være mindst 100 år gammelt fra anlægstidspunktet for at kunne betegnes som et fortidsminde:

»Efter tradition i de øvrige europæiske lande og efter den hidtidige administrative praksis skal et anlæg være mindst 100 år gammelt fra anlægstidspunktet for at kunne betegnes som fortidsminde.«

Fredede bygninger

Det blev allerede i den første bygningsfredningslov fra 1918 fastlagt i § 1, at der »på Fortegnelsen ... kun optages Bygninger eller Bygningsdele, som har kunstnerisk eller historisk Værdi og tillige som Regel er over 100 Aar gamle«.